Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 23 | 1. DECEMBER 1922 | 1. AARGANG

Næstekjærlighet.

Av ældste *Einar Anthonsen Strand,* Drammen.

Ved flere leiligheter blev vor Frelser og forløser Jesus Kristus da han vandret sammen med sine disciple her paa jorden, tilstillet mange spørsmaal av hans samtids vismænd og lovkyndige. Spørsmaal som var saa store, at disse vismænd aldrig selv magtet at gi et tilfredsstillende svar paa samme. Rigtignok vilde ingen av de selvbestaltede, i sine egne øine meget store lovkyndige mænd anta Jesus Kristus som den autoritet han i virkeligheten var. Det kunde kanske være et eneste tilfælde i saa henseende, men ikke at en av datidens vise aabenlyst anerkjendte ham, langt mindre tok parti for det budskap Frelseren bragte. Likevel ser vi i mange tilfælder fra skriften hvor høit nogen av dem værdsatte de vidunderlige evner, den visdom, Frelseren i alt viste sig at være i besiddelse av. I slike anledninger hændte det da ogsaa at Jesus Kristus fik sig tilstillet mangt et forunderlig spørsmaal og alle tider gav han den som spurte svaret omgaaende, saa klart og intelligent som bare den ene av personene i Guddommen kan gi det.

Vi kan erindre hvorledes Nikodemus, en av Israels lærde mænd, listet sig til Frelseren i nattens mulm og mørke, da han viste sig fri for sine venners kritiske, haanlige øine, idet han savnet moralsk styrke til at komme

om dagen. Hans bevæggrund var et spørsmaal, men et stort, og like aktuelt som samme spørsmaal er idag, snart 2000 aar senere. Svaret blev ham git med en gang og kjendt er det av alle bibellæsende, saa vi agter ikke at stoppe ved det. Senere kom jo den unge, rike mand med et analogt spørsmaal; han fik ogsaa et svar og gik beskjæmmet bort, som skriften refererer. Men vi vil fortfarende forbigaa disse episoder og slaa op i Math. 22, 36—40. Her læser vi om en lovkyndig der spurte Frelseren: «Mester, hvilket er det store bud i loven?» Men Jesus sa til ham: «Du skal elske Herren din Gud av dit ganske hjerte og av din ganske sjæl og av dit ganske sind! Dette er det første og store bud. Men det andet er likesom dette: «Du skal elske din næste som dig selv.» Av disse to bud hænger al loven og profetene. Som vi forstaar av dette, satte Jesus Kristus dette bud foran alle andre, hvilket han ikke bare forklarte i ord, men ti gange tydeligere viste os gjennem sin mission, den del av den som han utførte hernede. Sine omgangsfæller søkte han at indprente dette herlige bud ved hver given leilighet for derigjennem at vise dem nødvendigheten og betydningen av at efterleve samme. Frelserens eget liv er da ogsaa, fra begyndelsen til slut, i nøie overensstemmelse med de ord, hvilke han tiltalte sine tjenere med enkelte ganger nemlig: «Elsker hverandre.» Hvem har vel med slik intensitet lagt sin store kjærlighet for sin næste saa klart for dagen som Frelseren? Han var ven med alle sine disciple, ja meget mere end en god broder for dem, en saa varm kjærlighet som den han la for dagen har verden aldrig set sidestykke til. Som sidste og største indsats gav han sit liv paa Golgathas kors for at løskjøpe hele menneskeslegten fra døden og forbandelsen. Han døde ikke for den enkelte, for en eller to særlig gode venner eller søskende. Nei, enten for alle eller ogsaa ingen.

De som fik kjærlighet til Jesus Kristus og det lyse budskap han fortolket i de dager, blev alle indpodet med den samme kjærlighets aand som Mesteren selv var fyldt med. De søkte saaledes at praktisere næstekjærlighetens bud i sit daglige liv, ikke blot mot en man kanske satte

høiere end en anden, nei, det var ikke den rette næstekjærlighet, ti den fordrer nemlig som Frelseren sa, som før citeret: «At vi skal elske vor næste som os selv.» Og han sa videre, at «vor næste» er alle, baade liten og stor, mand og kvinde, ikke med en eneste undtagelse. Vi skal ikke være lunken mot en ringe person og saa meget varmere og imøtekommende mot en som er større i vore øine. Hvis vi utlægger budet paa den feilagtige maate, bør vi snarest søke at finde en anden og bedre kurs at vandre efter, ti ellers risikerer vi at bli forkastet naar dagen kommer og spørsmaalet blir stillet os: «Hvordan har du, min søn eller datter, praktisert den lov jeg gav eder at elske hverandre? Har dere elsket deres næste like varmt som om det var dere selv?» Overfor Gud gjøres ingen persons anseelse, han har like stor omsorg for enhver av os. Han vil os alle like vel, men vi forvilder os saa ofte og er saa snare til at misbruke den gave han overlot os i arv. Gud er vor alles Fader i samme forstand som vi er sønner og døtre av vore forældre her paa jorden, kun med den forskjel, at han har en mere retfærdig maate at fordele sin kjærlighet paa, saa ikke den ene skal gaa tapt av sin retmæssige arv paa bekostning av en mere tilgodeset søster eller broder. Der gives slike tilfælder, hvor en fader eller moder gjør forskjel paa sine barn her i livet, idet den ene faar deres kjærlighet i et langt større maal end den anden, men det er bare blandt os smaaskaarne jordboere. Vi som har saa let for at gjøre forskjel paa «næsten», er mere forekommende mot en «som glimrer i sin flotte klædning» med en stor titel eller lignende i samme smak. Hvor elendig smaa vi i grunden er, naar vi kan ta saa grundig feil av Frelserens klare definition av «det store bud».

«Jeg gir eder en ny befaling, at I skal elske hverandre som jeg elsker eder, at I og skal elske hverandre. Derpaa skal alle kjende at I er mine disciple, dersom I har indbyrdes kjærlighet.» Joh. 13, 34—35.

Behøver vi nogensinde klarere ord, mere tydelig tale end disse Frelserens befalinger til sine bemyndigede tjenere i fordums dager, men som engang for alle var uttalt

som en gjældende lov for hele menneskeslegten, ikke bare som enkelte mener, av betydning for disciplene og de hellige paa Kristi tid, nei langtfra, det var aldrig Frelserens mening. Tvertimot staar disse hans befalinger ved magt idag som de vil være gyldig for ethvert menneske saa længe jorden bestaar og ikke befalingen er git av ham, at budet skal ophøre at være mere.

Det er ikke forunderlig i mindste grad, at verden og verdens barn i almindelighet har sat og daglig sætter det store bud i loven ut av betragtning. Det er i nøie overensstemmelse med tilstanden i «De sidste dager», som Frelseren selv forutsa hvordan skulde være, ja ved den tid da hans anden gjenkomst vilde staa for døren. Om menneskene idag i millionvis over den vide jord fornegter selve Guddommens eksistens, dens evige meddelelsesmiddel, aabenbaringen, fuldmagten o. s. v., er ogsaa fortalt os skulde være symbolet paa avslutningen hernede før milleniets begyndelse, saa enhver tilhænger av Jesu Kristi sande lære, utlagt i De Sidste Dages Hellige, er opmerksom paa hvad som forestaar. Men hvordan kan saa disharmoni indsnike sig blandt kirkens egne medlemmer, blandt de som med «én tunge» bærer et likelydende vidnesbyrd om sandheten som er gjengit til jorden i disse sidste dager? Disharmoni i at tolerere næstekjærlighetens skjønne bud, ti det er en kjendsgjerning at enkelte har for vane til enhver tid at tilsøle sin søster eller broder. De aller fleste tilfælder hvor en søster eller broder maa staa i gapestokken som objektivet for manges ondsindede, giftige piler, kunde det aldeles sikkert være passende at si som Jesus Kristus sa ved en leilighet, der var tale om at stene en skjøge. «Hvo der er ren kaster den første sten.»

Paulus sa ogsaa engang at «tungen er en gift», og hans ord maa vi daglig sande. Vi hører saa ofte noget daarlig uttalt om vore venner og som regel savnende den allermindste grund. Hvor frygtelig maa det ikke i slike tilfælder virke paa den hvorom sladderen gaar, følgerne blir kanske av saa uanede dimensioner, at tilmed «de som var det ondsindedes ophav» vil reagere og føle det be-

skjæmmende i at ha gjort sin næste skade, saavel legemlig som sjælelig.

Mange møtes ikke for andet end for at diskutere næstens feil. Man forbigaar enhver god handling utført av vedkommende og søker i alle retninger mest mulig at gjøre ondt, og man er ikke saa nøie med hvad man sier, selv om det mange ganger ser ut til at gaa paa livet løs, bare de kan gjøre ondt. Til at begynde med er det bare en som føler sig frem for at sondere terrenget, men forstaar han eller hun — helst hun — at der er villige ører at faa laant, saa er hele horden løs i et nu. Og stakkar den som attentatet er rettet mot; man maa være dygtig sjælelig sterk for at kunne overvinde et slikt voldsomt og lavt angrep.

Der er grobund for slike «anti-næstekjærlige» sladderhistorier hos mange som man skulde tro eiet et vidnesbyrd om ægtheten av det glade budskap i disse dager, men én ting er ganske sikkert og det er, at vidnesbyrdets aand eier de ikke! Nei, Satan har et for godt tak i dem til det og man kan ikke tjene to herrer. Altsaa, enten maa man tjene Jesus Kristus og lyde hans evangelium, eller ogsaa tjene Lucifer og lyde hans stille indsmigrende hvisken.

Dersom nogen sier: «Jeg elsker Gud, og hater sin broder, han er en løgner, ti hvo, som ikke elsker sin broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set? Og dette bud har vi av ham, at den, som elsker Gud skal elske sin broder. 1. Joh. 4. k., 7, 8, 20, 21.

Videre læser vi i 1. Joh. 5, 3: «Ti dette er kjærlighet til Gud, at vi holder hans bud, og hans bud er ikke svære.» Naar saa det «at elske sin næste som sig selv», er et av Guds bud til os, hvordan kan vi da forene dette med at baktale og lyve paa vor næste med at elske Gud? Der behøves ikke noget svar paa dette, idet det taler for sig selv tydelig nok. Derfor, de som beflitter sig paa at ødelægge sin søster eller broder paa en ondsindet styg maate, hold op hermed! Bed til deres himmelske Fader om tilgivelse for den begaatte brøde, og gjør ikke om igjen det samme daarlige du gjorde mot din næste idag. Forsøk at bære omvendelsens værdige frugter, motta fordragelig-

hetens aand. Møt din søster eller broder, om det er de aller ringeste i dine øine, med et virkelig smil, som du vet kommer fra din sjæls bund, samtidig som du er villig til at række ham din haand til et glad haandtryk. Kom ihu, at vi alle har samme rettighet naar vi er under evangeliets velsignede vinger. La os sammen synge som Herrens aand inspirerte poeten at skrive:

Du som dadler og fordømmer,
Feil du ved din broder ser;
Spør dig selv om det sig sømmer
En, som selv saa skrøblig er.

Mot din næste da vær ærlig,
Ei i hast ham døm igjen;
Den, mot hvem du var ukjærlig,
Ofte blev din bedste ven.

Vi har sandheten i vor midte, vi eier den i fællesskap, vi glædes over den dag og nat, bærer vore vidnesbyrd om den for høi og lav. Vi eier fylden av Guds aand! La os da ikke mere være smaalige i nogen retning, se fremad og opad. Sky al sladder, laan ingen dit øre for at sværte og tilsøle dine venner, din søster og broder. Vi har alle en kostbar sjæl at søke frelst, men det opnaar vi aldrig, aldrig ved slik daarlig fremfærd. Og enda maa vi huske, vi er ansvarlig for alt vi gjør, og regnskapets dag er nær forhaanden da Frelseren vil kalde paa enhver enkelt av os og spørre om du og om jeg har gjort som han befalte os «at elske vor næste som os selv». La os være beredt til at kunne staa frem for dommeren og si: «Herre, alt hvad du bad mig gjøre, har jeg gjort for dig.» Og han vil si til os: «Søn og datter, jeg vet du har været trofast i at holde alle budene, gaa ind til din Herres glæder.

Det er intet, som saaledes holder menigheten sammen, som det fælles nadverbord.

Læs ikke for at motsi eller tro, men for at prøve og overveie.

Høstkonferansen i Kristiania.

Fra 21. til og med 24. oktober 1922.

Konferansen tok sin begyndelse lørdag aften kl. 8 med en aftenunderholdning git av Kr.a grens sangkor, under ledelse av dets dirigent Hartvig Bruun. Koret gav en ganske udmerket konsert.

Konferansen fortsattes søndag form. kl. 10½ med søndagsskole under præsedium av missionspræsident Aug. S. Schow, og ledet av bestyrer Paulus Edvardsen. Skolen aapnedes med sangen: «Kom til vor søndagsskole», bøn av søster Sigrid Jacobsen, derefter sangen: «Jeg tjener Gud». Lederen bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter missionspræsidenten uttalte sine følelser og omtalte søndagsskolens velsignelsesrike arbeide. Rapporten blev derpaa git, fra: Drammen ved ældste George A. Widsten, Arendal ved ældste Hyrum M. Norseth og fra Kr.a gren søndagsskole ved bestyrer Paulus Edvartzen. Et godt program utførtes av søndagsskolens elever under ledelse av 1ste raadg. Otto Gebhardt. Missionspræsidenten foreslog søndagsskolenes bestyrelser og lærerpersonale i de grener hvor disse er organiserte, derpaa, bestyrelse og lærepersonale i Kr.a grens søndagsskole. Alle forslag blev enstemmig vedtat. Han talte tilslut opmuntrende og belærende samt ønsket Herrens velsignelse over søndagsskolearbeidet.

Lederen takket tilslut for opmerksomheten, hvorefter skolen sluttedes med sangen: «Tak for vor skole», taksigelse av 2den raadg. Waldemar Sørensen.

Tilstede var 350 personer.

Konferansen fortsattes søndag efterm. kl. ½1 og aapnedes med salmen: «Guds Aand som en Ild», bøn opsendtes av broder Henrik Pettersen, derefter salmen: «Morgenrødens straaler bryde». Missionspræsidenten bød de tilstedeværende velkommen og var vel tilfreds med det gode fremmøte, samt uttalte sig med hensyn til forholdene i hele missionen, der for tiden er ganske god. Ældstene

Hyrum M. Norseth og George A. Widsten avgav rapporter fra deres respektive arbeidsmarker, henholdsvis Arendal og Drammen, hvori stillingen er god og utsigtene for fremtiden er lyse. Ældste Aksel A. Nylander fra Amerika hadde følt sig særlig opbygget i søndagsskolen i formiddag. Han omtalte endel av sine erfaringer fra den tid han for 20 aar siden var i Kr.a gren, om sin deltagelse i de forskjellige foreninger; særlig nævnte han sangkoret, som paa den tid var det bedste i den europæiske mission. Han omtalte det genealogiske arbeide i forbindelse med tempelarbeidet, hvilket er til velsignelse for alle som er beskjæftiget dermed.

Søstrene Caroline Martinussen og Sigrid Holtan uttalte sine følelser om sit missionsarbeide her i dette land.

Broder Jacob Jansen fra Fr.stad uttalte sin glæde over det hverv, der var ham paalagt og bar sit vidnesbyrd om sandheten.

Missionspræsidenten omtalte kirkens organisation og sa at vi for tiden har de bedste mænd som kirkens ledere; paa grund av at ældste Erastus Johnsen var blit løst som præsident i Trondhjems konferanse, var endel forandringer nødvendig, hvorefter han foreslog ældste George A. Widsten løst fra Drammens gren og beskikket som præsident i Trondhjems konferanse, og ældste Hyrum M. Norseth løst fra Arendals gren og beskikket som forstander i Drammen. Han foreslog kirkens generalautoriteter, præsidenten over den europæiske mission, apostel David O. Mc. Kay og ældste August S. Schow som præsident over den norske mission, samt søstrene Caroline Martinussen og Sigrid Holtan som missionærer i Kr.a konferanse. Alle forslag blev enstemmig vedtat. Møtet sluttedes med salmen: «O Fader lad mit hjerte faa», taksigelse av broder Julius Stenersen.

Søndag aften kl. 7 fortsattes konferansen med at sangkoret sang: «Hvad var Skuet», bøn av broder Carl M. Hagberg, derpaa sang koret: «Ydmyg med Ærbødighet».

Ældste Hyrum M. Norseth omtalte evangeliets første principper, evangeliets gjengivelse, kirkens organisation og

forfølgelse av kirkens ledere og medlemmer i fortid og nutid og bar sit vidnesbyrd.

Ældste George A. Widsten omtalte aabenbaringens nødvendighet til enhver tid, Gud har et folk paa jorden og nævnte hvorledes Gud i denne tid hadde meddelt sig ved aabenbaring til profeten Joseph Smith, at de Sidste Dages Hellige i hele verden bærer dette vidnesbyrd.

Broder Henry Larsen sang til avveksling: «Den heliga Staden».

Ældste Aksel A. Nylander omtalte evangeliets principper, gjengit til menneskehetens frelse, nævnte profetiene i skriften og deres opfyldelse, han bar sit vidnesbyrd om, at «Mormonismen» er Guds verk, en forberedelse for Kristi anden tilkommelse.

Koret sang til avveksling: «O stem i en Sang».

Ældste Erastus Johnsen fra Trondhjem, omtalte Guds rikes velsignelse til enhver, som omvender sig som et litet barn, om Guds handlemaate med sit folk i enhver tidsalder, særlig nævnte han Abraham, Moses og mange av profetene i fordums tid, om profeten Joseph Smiths kaldelse til sin store mission, at forberede Frelserens anden og herlige tilkommelse. Tilslut takket han missionspræsidenten for den tid de hadde arbeidet sammen og sa, at han er en Guds mand, med den rette forstaaelse.

Missionspræsidenten gjorde endel slutningsbemerkninger, hvorefter møtet sluttedes med at koret sang: «Fuld av Gjerning er min Dag», taksigelse av missionspræsidenten.

Mandag aften kl. 8 avholdtes ungdomsforeningskonferanse, ledet av præsidenten for «U. M. F.», Ludvig Arnesen. Møtet aapnedes med salmen: «O min Fader, du som kjender», bøn av præsidentinde for «U. K. F.», Caroline Martinussen, derefter salmen: «Jeg vet paa hvem jeg bygger». Lederen bød de tilstedeværende velkommen, han ønsket at en god aand maatte gjøre sig gjældende. Rapporter for ungdomsforeningene blev git, for Arendal ved ældste Hyrum M. Norseth, for Drammen ved ældste George A. Widsten, for Kr.a gren ved U. K. F.s sekretær Ragnhild

Ødegaard, fra Kr.a grens sangkor ved formanden Otto Gebhardt. For Kr.a gren og Skrifteforeningen avgav sekretæren Oscar R. Lindbo rapport. Den kvindelige hjælpeforening i Kr.a blev rapportert av præsidentinde Mina Kristiansen, Arendal ved ældste Hyrum M. Norseth, Tønsberg ved søster Marthine Olsen og Drammen ved ældste George A. Widsten.

Ungdomsforeningen utførte et ganske godt program bestaaende av musik, sang, taler og oplæsning av tidsskriftet «Kundskap og Lys».

Missionspræsidenten foreslog derpaa de forskjellige grensautoriteter, saasom distriktslærerne, De kvindelige Hjælpeforeningers præsidentskap og distriktssøstrene, Unge Mænds og Unge Kvinders Foreningers præsidentskaper og medlemmer i Kr.a og andre steder, hvor disse er organiserte. Skrifteforeningens bestyrelse og medlemmer og sangkorets bestyrelse og medlemmer. Alle forslag vedtoges enstemmig.

Lederen takket for deltagelsen og haabet paa et godt samarbeide for fremtiden, hvorefter møtet sluttedes med at koret sang: «Fred hviler over Land og By», taksigelse av 1ste raadg. i «U. M. F.», br. Erling Larsen.

Tirsdag aften hadde Den kvindelige Hjælpeforening arrangert en ganske fin festlig tilstelning under broder Otto Gebhardts ledelse med et godt program, som passende avslutning paa den i alle dele vellykkede konferanse.

Oscar R. Lindbo.
Grenssekretær.

Skapte Gud jorden av intet.

Av ældste *James E. Talmage.*

«I begyndelsen skapte Gud himmelen og jorden.»

Dette er det første vers i bibelen. Det er enkelt og dypt. Som videnskapelig sammendrag er det et mesterstykke. La os erkjende vor indskrænkede forstand og befri «himmelen» av uendelig utstrækning, fra vor tanke-

gang, og holde os nøie til den bevidnede handling at «Gud skapte jorden». Mange som har læst dette har nok tænkt, selvom de ikke har vovet at stille det spørsmaal med bestemt uttryk: «Hvorav skapte Gud jorden?» For mange tidsaldre et ufuldkommet og utilfredsstillende svar har været cirkulerende — at skabelsen menes at noget er lavet av intet, og at dette citerte skriftsted mener at Gud skapte jorden og alt hvad paa den er ut av intet. Dog motstridende faktiske grundlag bevist av videnskapsmænd om materiets konstitution, findes denne mening om skabelsen endnu hos mange mennesker.

Hvad er intet? Ordbøker sier at «intet» er en tilstand av utilværelse.

Idet vi indrømmer at det er en absolut umulighet for et begrændset sind at tænke eller fatte en almindelig *utilværelse,* kan vi trygt stille dette spørsmaal: «Hvad kunde bli til av noget som aldrig hadde eksistert i nogensomhelst form?» Er det ikke en selvbevidnet sandhet at intet kan komme av intet?

Jeg vet at jeg er til, og min tilværelse er et avgjørende, indskrænket og uimotstaaelig bevis paa at der eksisterer ingen tilstand av utilværelse. Materiet i mit legeme, stoffet i pennen og papiret jeg nu bruker at skrive med, ja blomster og trær, — materiet, av hvilke alle ting er sammensat er *evig.* Det har altid eksistert og vil altid eksistere. Sandt nok, mit legeme har ikke altid eksistert i samme form som det nu gjør; heller ikke har denne skrivepult jeg nu benytter altid været en skrivepult. Endvidere har ikke elementene, som nu er sammensat til kjød, blod og ben i mit legeme, forut været sammensat paa denne maate, og heller ikke har elementene i skrivepulten altid eksistert som træ.

Usynlige og synlige forandringer sker ved berøring, forskjellig sammensætning o. s. v., av de forskjellige elementer. Ræsonnementet paastaar at Gud ikke skapte jorden av *intet.*

Med megen stor dygtighet og magt, ja meget større end vi jordiske mennesker kan forstaa, tok Gud av det

evige eksisterende materie og formet jorden og alt som tilhører den.

Ut av ubegrændset rum, fyldt med materie, tar den guddommelige kemiker og sammensætter elementene som han ønsker; skaper og former verdener og alt som han ønsker at skulle være i forbindelse dermed. At saa meget materie ikke kan bli skapt eller lavet, saa kan det heller ikke bli tilintetgjort eller ødelagt. Denne skrivepult kan brænde og saaledes forsvinde baade som pult og som træ (sammensættelsen av visse elementer), men de evige elementer er kun befriet og er igjen cirkulerende elementer som engang i fortiden.

Ordene i en sidste dages aabenbaring, git av Vorherre til profeten Joseph Smith, er et tydelig bevis paa at hvad vi kalder verdens skabelse, var en organisation av forut eksisterende elementer. Saaledes læser vi, at i begyndelsen — altsaa før jorden var formet (i aandernes tilværelse) — sa Herren: «La os gaa ned, for det er rum der, og vi vil ta av disse materier og lave en jord hvorpaa disse aander kan bo. (Den kostelige Perle.)

For at skille mellem intelligente aander og de materielle legemer, i hvilke de opholder sig gjennem den jordiske tilstand, har Herren sagt: «Ti mennesket er aand, elementene er evige, og aand og element, naar de er uadskillelig forenet, annamme en fylde av glæde; men naar de er adskilte kan mennesket ikke annamme en fylde av glæde, elementene er Guds tabernakel, ja mennesket er Guds tabernakel eller tempel, og hvilketsomhelt tempel, som blir besmittet, det tempel vil Gud fordærve. (Paktens Bok 93, 33—35.)

(Oversat fra «Improvement Era»
av *Sigrid Holtan.*

Dyden svandt ikke saa let dersom den ikke hadde forfængeligheten til selskap.

In memoriam.

Vor mangeaarige ven og broder *Karl Guldbransen* er død. Dette var det sørgelige budskap som kom til os for nogen dager siden. Det er altid tungt at faa en slik meddelelse, og tungere endda naar det er en ung mand det angaar. Avdøde blev bare 27 aar. Det maa være haardt at si livet farvel i saa ung en alder. I den alder da man skulde være rede til at løse alle fremtidige tilskikkelser med optimisme og livsglæde.

Avdøde var i en aarrække sekretær i unge mænds forening, og aldrig har denne forenings bøker været ført paa en mere fuldkommen maate, pertentlig og minutiøs som han var.

Undertegnede kjendte ham kanske bedst av alle. Kjendte hans glæder og sorger, hans længsler og hans skuffelser, og med hans saare sind holdt ikke det den snikende sygdom tilbake, som altsaa nu endte hans unge liv.

Personlig og paa mange kamerater og venners vegne sier vi dig tak, Karl, for alt hvad du gav i dine unge aar for kameratskap, for fælles virksomhet, fælles sympatier, fælles haab. Maa et naadig forsyn ledsage din flugt ind over de store vidder. Ikke til et glemselens sted, men til evig stræben, evig evolution, evig ophøielse.

Dit minde vil altid leve iblandt os.

La støvet nu i fred kun hvile,
De ædles aander bo hos Gud.
Fra dem skal haabet til os smile
Og sorgens minder slette ut.
Ja, som den milde sol om vaaren,
Der vækker alt til liv paany,
Skal haabets straaler tørre taaren
Og sprede motgangs mørke sky.

Henry Larsen,
Kristiania gren.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

Fortsættelse).

9. kapitel.

Opfyldelse av profetier.

En astronom er istand til at forutsi sol- og maaneformørkelser, fordi han kjender lovene som regjerer de himmelske legemer. Saaledes kan en bondekone ogsaa forutsi, naar tiden for utklækning vil finde sted, og hvilken slags fugler der vil fremkomme fra en bestemt slags egg, der er anbragte til utrugning under en fugl, fordi hun mange ganger har iagttat fænomener av denne slags. Profeti er kun forutsigelse i ordets høieste forstand. Vor himmelske Fader, som ikke alene kjender lovene, der regjerer den materielle verden, men ogsaa de aandelige, moralske og fysiske love, der regjerer menneskeheten, kan forutsi fænomener henhørende til menneskets sociale og religiøse utvikling. Den, som er bekjendt med menneskets oprindelse, baade dets styrke og svakhet, og indflydelsen og utstrækningen av mørkhetens magter, kan forutsi resultatet av den frygtelige strid, der har været i fremgang før verdens grundlæggelse. Naar mennesket i lydighet mot loven har opnaadd sin høiere utvikling og er blit som en av guderne, vil han uten tvil faa profetiens gave. Endog i sin nuværende tilstand kan det sies, at enhver sand poet, filosof og videnskapsmand besitter denne gave i en viss grad — i sandhet i en saadan grad, at han kan trænge ind i universets love og mysterier, utover den almindelige, menneskelige synskreds. Saaledes var dampmaskinen forutsagt 1800 aar, før Watt hørte det første, dype, regelmæssige aandedræt av denne nutidens store opfindelse. Saaledes var d n magnetiske telegraf ventet ca. 300 aar, før nøklens første bank forkyndte dens nærværelse. Naar Shakespeare skrev: «Jeg vil lægge et belte rundt omkring jorden i løpet av 40 minutter,» da var det poetens instinkt, forenet med et lyskast av inspirationen, som skuet ind i et mørkt kammer, mot hvilket videnskaben var i frem-

rykning. Bruno, Galilæi, Newton, Columbus og Washington mottok straaler av dette celestiale lys.

Der gjøres den indvending at skriftens profetier er omtaaket og indhyllet i et symbolsk sprog. Denne indvending tilhører en misforstaaelse av naturen og hensigten med profetiene, som ikke er bestemte til at avsløre fremtiden for vor nysgjerrighet, men for at veilede os om vore nærværende pligter og fremtidige velfærd. Den største del av skriftens profetier indeholder snarere veiledninger om, hvorledes mennesket skulde indrette sin levemaate, end beretninger om, hvorledes Gud agter at handle, og hvorledes han vilde forholde sig.

Med hensyn til indvendingen imot profetiens symbolske sprog kan spørres? Hvorledes kan himmelske ting bli aabenbaret til jordiske mennesker paa anden maate end ved jordiske lignelser? Hvem er bekjendt med et eneste ord i vort eget eller noget andet sprog, som kan uttrykke en aandelig tilstand eller et aandelig foretagende, som ikke symbolsk er navnet paa en materiel tilstand eller fysisk foretagende? Aand, hukommelse, fantasi osv. er hver især symbol paa talen. Paa hvilken maate kunde Gud eller mennesker gjøre os bekjendt med noget uten ved at vise os et billede av det eller fortælle os hvad det ligner? Det er simpelthen ved tegn eller symbol. Det er det eneste middel, ved hjælp av hvilket vi kan bibringes himmelsk sandhet eller fremtidens historie. Naar derfor skeptikeren fordrer, at profetien skulde gis bokstavelig, skrevet i forveien i historisk stil, fordrer han med andre ord, at Gud skulde gjøre den aldeles uforstaaelig. Vi kan høste de mest værdifulde oplysninger fra en symbolsk tale; men historie, som er skrevet forut, vilde bli endnu mere vanskelig at uttyde end Ninives eller Ægyptens inskriptioner eller de endnu mere dunkle central-amerikanske hieroglyfer. Tænk for eksempel om Alexander hadde læst Bancroft*) i stedet for Daniel. Den hebraiske profet kunde han forstaa, ti han opfyldte selv en del av Daniels profetier, men hvad kunde han lære av at læse en saadan

*) Bancroft er navnet paa en berømt amerikansk historieskriver.

beretning: «I aaret 1847 efter Kristus erobret de Forenede Stater Mexico og tilla sig Kalifornien.» Han vilde si: «I aaret efter Kristus — hvad vil det si? De Forenede Stater — det maa bety det græske rike; men paa hvilken av Middelhavets kyster kan Mexico og Kalifornien findes?» Hvilken oplysning kunde Aristoteles dra av den kjendsgjerning, at den elektriske telegraf blev opfundet i 1844?

(Forts.)

Avløsning.

Ældste Erastus Johnsen, som i ca. 5 maaneder har virket som reisende ældste i Bergen, Stavanger og Haugesund og ca. 18 maaneder som præsident over Trondhjems konferanse, og ældste Sverre Jensen, som har virket i Bergen og Stavanger i ca. $2^1/_2$ aar, er med tak og ære løst fra deres trofaste missionsarbeide.

De forlot Norge med «Stavangerfjord» for at reise til Utha, U. S. A.

Til „Morgenstjernen"s abonnenter!

Abonnentene bedes venligst at fornye deres subskribtion ved aarets utgang, og nye mottas med taknemlighet. Abonnementsprisen er kr. 6.00 indenlands og $ 1.00 til Amerika pr. aar.

Indbundne aarganger av «Morgenstjernen» (1. aarg.), som egner sig særdeles godt som julegave, kan i slutten av december erholdes paa kontoret, Osterhausgt. 27, Kr.a.

INDHOLD:

Næstekjærlighet	353	Filosofien av evangeliet	366
Høstkonf. i Kristiania	359	Avløsning	368
Skapte Gud jorden av intet	362	Til «Morgenstjernen»s abonnenter	368
In memoriam	365		

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.